

Колегитѣ я заобиколиха, разпитваха я и тя съ пламнали отъ срамъ бузи, съ разтреперанъ гласъ, като предъ мжчително самопризнание, трѣбваше да имъ обяснява, че той ѝ е баща, че сама тя незнае никакви други велики заслуги, а е просто дългогодишенъ финансовъ чиновникъ.

После Сийка се отдѣли отъ компанията и тръгна къмъ къщи зашемедена, като че ли нѣкакво страшно нещастие е сполетяло семейството. Бѣше като ударена. Обида и нѣкакво особено, незнайно до сега чувство за семейна честъ, поругано, осмѣяно, извикваше нездържани сълзи на очитѣ ѝ : „Защо ни обиждатъ така, защо ?“

И въ съзнанието ѝ изплаваше свития, непредизвикателенъ, скромненъ образъ на баща ѝ.

Близко до къщи я обхвана такава голѣма мъка, че тя се затича да влѣзне по-скоро вжтре, да се наплаче скришомъ отъ чуждитѣ погледи.

Но въ стаята, единствената стая, където и спѣха и посрѣщаха гости, бѣше майка ѝ Пенка и плетѣше чорапѣ. Сийка я погледна разсѣяно и безъ да каже дума, отиде въ кухнята Следъ малко дойде и майка ѝ тамъ и като видя, че си бърше очитѣ, запита :

— Защо плачешъ, бе чедо ?

Съ отсичащъ се гласъ, тя ѝ разказа всичко, и така горчиво заплака отново, че Пенка, като слушаше. сама сѣ разплака.

— И нищо... нищо... — хленчеше Сийка, — не може да направимъ.. Ще минаватъ хората и ще се смѣятъ. Ще станемъ за присмѣхъ на цѣлъ свѣтъ!.. Защо, Господи, защо ?

Пенка, безъ да разбира изтънчения мотивъ за толкова мъки, но сама нажалена отъ нейния плачъ, я утѣшаваше.